

skulde betale Kontingentet til Sygekassen, gaar jeg ud fra, at Myndighederne ikke kunde godkende en saadan Kontrakt, da den aabenlyst vilde være stridende mod Loven. Jeg har været stillet overfor et Tilfælde, hvor en Læremester havde rettet i den trykte Kontrakt, saaledes at han vel skulde betale Undervisningen paa teknisk Skole, men Faderen Rekvissiterne til Undervisningen. Saa snart jeg saa det, skrev jeg ind til Ministeriet for at gøre opmærksom paa, at saadanne Rettelser fandt Sted, og spurgte, om Ministeriet paalagde Øvrigheden ikke at godkende saadanne Kontrakter. Men min Forbavsel blev stor, da jeg fik Svar fra Ministeriet; det gik nemlig ud paa, at Ministeriet var af den Opfattelse, at der ikke i Lærlingeloven er paalagt Mesteren en Pligt til at betale de til Lærlingens Undervisning i Henhold til Lovens § 11 nødvendige Rekvissitter. Men hvorfor staaer det da i den trykte Lærlingekontrakt som en Bestemmelse, der er absolut urørlig? Den Opfattelse, der gøres gældende i Skrivelsen, har altsaa ikke været Ministerens, da Lærlingekontrakten i sin Tid blev affattet. Da dette Svar imidlertid ikke er underskrevet af den højtærede Minister, er der en Mulighed for, at den højtærede Minister fremdeles er af den Opfattelse, som gøres gældende i Kontrakten, og jeg vil derfor spørge: Hvilket er rigtigt, Lærlingekontraktens Opfattelse, eller den, som indeholdes i Svaret paa min Forespørgsel? Det er klart, at det har meget stor Interesse for Befolkningen at vide, hvilken Ret den har, og om de Kontrakter, der hentes hos Øvrigheden, er i Overensstemmelse med Loven. Thi hvis Svaret er rigtigt, er Kontrakterne fejlagtige, og der burde da udsendes omtrykte Eksemplarer, saa de ikke bliver misvisende.

Jeg skal dernæst omtale et andet Spørgsmaal, nemlig hvilke Virksomheder der hører ind under Lærlingeloven. I dens § 1 bestemmes, at Spørgsmaal om, hvorvidt et Fag eller Del deraf, for hvis Lærlinge der ikke hidtil har været anvendt Lærlingekontrakter, kan anses at henhøre under Loven; afgøres af Indenrigsministeren efter Samraad med Handelsministeren og efter forudgaaende Forhandling med de paagældende Organisationer, og i Henhold til denne Bestemmelse har den højtærede Minister den 20. Marts 1923 fastslaaet, at Bankvirksomhed og Forsikringsvirksomhed ikke inddrages under Lærlingeloven. Denne Afgørelse er i ikke ringe Grad egnet til at fremkalde Forundring, særlig for saa vidt

angaar Bankvirksomhed, thi i Bemærkningerne til Forslaget til den nugældende Lov nævnes Vognmænd, Speditører, Vekslerere og Indehavere af Bank- og Entreprenørvirksomhed som nogle, der gaar ind under Loven. Den højtærede Ministers Forgænger har altsaa i disse Bemærkninger slaaet fast, at Bankvirksomhed bør inddrages under Loven, og det er mig desuden bekendt, at den højtærede Minister selv nærer ganske samme Opfattelse baade med Hensyn til Bank- og Forsikringsvirksomhed. Hvad er da Aarsagen til, at Afgørelsen har faaet den nævnte Karakter? Jeg kan ikke finde anden Aarsag end, at Repræsentanter for de paagældende Virksomheders Indehavere har erklæret, at de ikke kan anse Lærlingelovens Bestemmelser i deres Helhed for anvendelige for vedkommende Virksomhed. Disse Arbejdsgivere kan altsaa fritages for en Lov, som ikke passer dem, naar de ikke ønsker, den skal omfatte dem. En saadan Holdning kan have mindre heldige Følger, thi der kunde maaske være andre Arbejdsgivere, som ogsaa kunde være af den Mening, at denne Lov eller en anden egentlig ikke var anvendelig paa deres Virksomheder. Den højtærede Handelsminister har støttet Arbejdsgiverne imod Handels- og Kontormedhjælperne og imod Indenrigsministerens Opfattelse. Derved udelukkes altsaa disse Virksomheders unge Mennesker under 18 Aar fra de ganske vist ikke særlig mange og store Rettigheder; Lærlingeloven giver Lærlingene. Det bliver ingen Pligt for de paagældende Virksomheder at give de unge Mennesker en alsidig Uddannelse, hverken teoretisk eller praktisk. De har ingen Pligt til at lade de unge søge Undervisningsinstitutioner eller at betale for deres Undervisning. Det gøres ganske vist frivilligt af de paagældende Institutioner, efter de Skrivelser der foreligger, det er rigtigt; men om de alle sammen gør det, ved jeg ikke. Og under alle Omstændigheder ved jeg i alt Fald, at det gøres ikke til Pligt for dem, naar deres Virksomhed ikke omfattes af Lærlingeloven. Disse unge Menneskers Fremtidsudsigter bliver derved, synes jeg, ikke meget lyse, da deres Uddannelse bliver saa mangelfuld, at den vil forringe deres Muligheder for at faa Beskæftigelse indenfor det Fag, der egentlig er deres Felt. De er udsat for betydelig Arbejdsløshed, en Arbejdsløshed, som deres Kammerater maa tage Følgerne af, ved at de skal udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse til dem. Jeg betvivler, at Forholdene i de paagældende Virksomheder er af en saadan Karakter; at